

A M E R I K A S
H Ä M N D F Ö R
L U S I T A N I A

 SAGA
EGMONT

O T T O W I T T

A M E R I K A S
H Ä M N D F Ö R
L U S I T A N I A

 SAGA
EGMONT

O T T O W I T T

Otto Witt

Amerikas hämnd för lusitania

Romantiserad skildring

Saga

Amerikas hämnd för Lusitania

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1915, 2018 Otto Witt och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711791219

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

I.

Ett Moln Vid Horisonten

Mr och mrs Sanderford voro ett i allo mycket lyckligt äkta par. Och icke endast en utan hun dratals gånger hade unga frun bedyrat, att maken till hennes man, det fanns icke på denna jorden.

Och mr Sanderford komplimenterade sin hustru — bakom hennes rygg — med liknande vackra utsagor.

När därtill kom att deras äktenskap välsignades med en liten parvel, då tog den aktningsvärde George Sanderford ett språng i luften och utbrast:

»Nu finns det ta mig tusan inte en själ som är så lycklig som jag.»

Unga fru Annie såg ömt på sin man och son och slöt dem bägge i en varm blick.

Nu hade ett par år gått sedan pysens födelse och ännu hade ej ett det minsta moln förmörkat deras lyckas himmel.

Visserligen kunde George, som var uppfinnare vid ett stort bolag i Toronto, då och då hemkomma från arbetet, trött och nervös, klagande över att det gick för sakta, att arbetarna gjorde honom förtret och liknande, men ett glatt ord av Annie verkade som olja på upprört hav och så var lugnet återställt.

Annie Sanderford deltog med hela sitt intresse i mannens arbete och ofta hände det, att hon kunde lossa för honom den lilla kuggen, som hela tankemaskineriet hängt upp sig på.

Icke att undra på därför, att George Sanderford var så djupt och innerligt fästad vid sin fru som han var.

En höstafton år 1914 ringde det på tamburklockan till deras våning i Toronto och jungfrun gick för att öppna.

Det var en elegant ung dam som kom, och på det visitkort hon lämnade tjänstflickan stod det:

MISS ETHEL BEAVER

Flickan lämnade Annie kortet och denna sprang upp med ett glädjeutrop. Miss Ethel var hennes barndomsväninna, som hon ej sett sedan deras gemensamma skoltid.

Det blev ett ytterst hjärtligt mottagande mellan de bägge väninnorna; George var icke hemma, han hade ej ännu kommit från fabriken, och det ville aldrig taga någon ände på samtalen om alla gamla minnen och hågkomster. För att inte tala om den lilla pysen, vilken beskådades från alla håll och kanter.

Men miss Ethel hade, hur uppriktig och naturlig hon än var i sitt väsen, dock en viss tid i sitt förflutna, som hon lät gå opåaktad förbi. Och detta var det år hon vistades i Europa, strax efter skolans slut. Icke förr berörde Annie denna tidsrymd, innan väninnan slog bort det och övergick till ett annat samtalsämne.

»Men tala då om litet, hur du hade det! Var du uppehöll dig, vad du sysselsatte dig med!» uppmanade henne Annie.

»Snälla du, det var så blandat, så växlande. Det kunna vi resonnera om en annan gång. Men se, vilka härliga rosor du har.»

Och därmed var man inne på andra områden.

Nu hördes steg i tamburen och George Sanderford inträdde.

Han varseblev först endast sin hustru och nickade glatt. Så märkte han, att hon ej var ensam.

Men i samma ögonblick, som han såg, vem den besökande var, undergingo hans drag en märkbar förändring. Han blev först blek som ett lärft för att sedan plötsligt rodna som en skolpojke.

Miss Ethel skyndade att fråga:

»Din man, förmodar jag», och hon lyckades därigenom avleda Georges tydliga förvirring, till vilken, besynnerligt nog, Annie alls icke lagt märke.

George återvann ögonblickligen fattningen och hälsade på vanligt, obekant sätt.

»Detta är Ethel, som jag talat så mycket om med dig», sade Annie förklarande.

»Mycket angenämt», menade George bugande och bad henne vara synnerligen välkommen.

De slogo sig ned alla tre och snart kom ett ogenerat samtal i gång, under vilket George och Ethel mästerligt dolde att de tydligen, Annie ovetande, kände varandra från förr.

George hade gott tillfälle att anställa jämförelser mellan de två.

Annie var den varma, litet mörklagda brunetten med de spelande blåa ögonen och Ethel var hennes raka motsats, blondinen med det vitgula håret, ljusa hyn och de förunderligt bruna, mörka ögonen. Men till figur och längd voro de bägge kvinnorna varandra märkvärdigt lika, ehuru de i allt annat voro varandras kontraster.

Just då han höll på att falla i tankar över hur olika de voro, dessa två kvinnor, och började erinra sig hans och Ethels sammanträffande, hördes ett ursinnigt barnskrik från ett innanför liggande rum.

Annies moderskänsla drev henne upp från hennes plats med förskräcklig hast och med ett par urskuldande ord skyndade hon ut ur rummet, lämnande de bägge andra ensamma.

»Nu», sade George och såg Ethel fast in i ögonen, »nu kanske jag kan få veta vad som ger dig rätt att infinna dig i mitt hem för att bli det första molnet vid horisonten.»

II.

Ett Minne

»Åhja», svarade miss Ethel, i det hon kyligt betraktade George, »tag det kallt. Jag har kommit i ett särskilt ärende och speciellt till dig.»

»Du kunde ha skrivit.»

»Duger inte. Giv mig emellertid en cigarrett och låt oss avhandla saken i allsköns lugn och ro, min bästa vän.»

George kände sig ej lalls väl till mods. Denna lugna ton irriterade honom. Han bjöd emellertid utan ett ord Ethel sitt cigarrettetui, tände hennes cigarrett och väntade.

Den unga flickan blåste ut en blå rökring, knäppte händerna om sitt ena knä och sade lugnt:

»Jag har ett utmärkt minne, George, Nästan som en häst, tror jag.»

»Javisst, snälla Ethel. Jag tvivlar visst inte —»

»Jaså. Nå det var då en tröst. Då minns du den där underbara våren — i Europa?»

»Javisst, javisst.»

»Det där året.»

»Ja.»

»Som du tog från mitt liv.»

»Där minns du fel. Det året tog jag aldrig — du gav mig det. Och vill du påstå, att det var för mycket givet? Att du ej skördade nog av vad jag sådde?»

Ethel tänkte. Hennes ögon gnistrade som stenkol under det ljusa håret.

»Det var ju det året, som var hela livet.»

Orden kommo hårda, liksom stöttes de fram.

»Det var den tiden som lärde mig att det finns ingen annan man på jorden än du.»

»Men Ethel. Allt har ju varit fullkomligt rent spel — åtminstone från min sida. Som amerikaner träffades vi där, på andra sidan. Du ville fram, du vände dig till mig, din landsman, och jag hjälpte dig så gott jag förmådde. Och — jag kände icke Annie då.»

»Nej, nej. Intet falskt hyckleri. Jag har ju ej sagt, att det var kärlek. Eller ens skenet av den. Men du tog min själ helt och hållet fången, höll den som i ett skruvstäd. Och nu, flera år efter, nu sitter den kvar i greppet. George, jag blir aldrig mera fri. Du sådde så gränslöst mycket hos mig, att när det nu spirar nästan kväver det mig. Och nu, låtom oss tala om affärer —»

George suckade lätt.

»Till att börja med har du, det förstår jag, icke talat med Annie om att vi råkats —»

George nickade.

»Jag lovade dig ju att tiga», sade han endast.

»Ja. Och det underlättar saken högst betydligt.»

»Saken?»

»Nå — affären då, vilket du vill. Ser du, jag känner Annie. Hon är en nolla. Med henne kommer du ingen vart i livet. Och du med dina anlag, George! Nej, man har ej rätt att förkväva dem genom att ösa guld av tankar över en hustru som ej kan skilja på ädel metall och mässing. Det är allt för litet affärsmässigt, George.»

»Men Annie är ingen nolla — du känner henne icke.»

»Jo, George. Nej, ser du! Här måste göras is affär av dig. Och det kan jag. Med få ord — du måste bli min man, George.»

Sanderford reste sig.